שני החברים רצו זמן רב זה לצד זה בלי להחליף מילה, עסוקים בריצה שמרחיקה אותם מקרון הצוענים והבעלים הקודמים שלהם. בסוף, אחרי שהחליטו כי התרחקו כבר מספיק, נשמו עמוקות והמשיכו בדרכם בהליכה שקטה יותר, כפו של מרטין בידו של יוקו.

בינתיים החבית שנסחבה אחי מרטין , תלויה על השרשרת, התגלגלה על אבני הדרך ובסוף התפרקה ברעש גדול. "הנה התכשיט, שמוטב היה לא לשמור עליך" גיחך יוקו, כשהוא מביט על שרידי החבית

"האם לא מטריד אותך לסחוב דבר כזה אחריך, ידידי מרטין?"
"אני" צחק הדוב, שמעולם לא הרגיש יותר אמיץ "אל דאגה, יוקו, סחבתי כבר מעמסה גדולה פי שלוש מזה, בלי להתאמץ.
"אכן בחור חזק" התפלא יוקו מהחבר שלו.
ובאמת מרטין היה בעל כוח רב, ובקרוב יכול היה להוכיח זאת לחברו הקוף.
כאשר שני הבורחים עברו בכפר, כלב צהוב, שראה אותם מרחוק, רץ אליהם והתחיל לנבוח בכוח. חיות כאלה הוא ראה בפעם הראשונה.
"הוא מתחיל להרגיז אותי" אמר מרטין

כשהביט על הכלב "אם לא תשתוק אתה, אטפל בך!" אבל הכלב המשיך בנביחות

ומרטין מרוגז התנפל עליו, תפס אותו בזנב, סיבב פעמים אחדים סביב ראשו ושחרר! הכלב נזרק לאוויר בכוח רב, עשה גלגול או שניים ונתלה בסוף על חוטי טלגרף המתוחים לאורך פסי הרכבת. החוט היה גמיש ונמתח תחת משקלו של הכלב, ואחר כך התיישר שוב והעיף את הכלב המסכן שוב לאוויר.

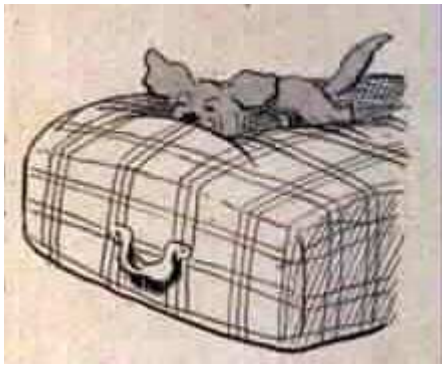

הכלב שהועף שנית התחיל לילל כמו עגל. למזלו הפעם הוא נחת על מזרון, שהונח לאוורור לפני בית כלשהו. אך גם זה לא עזר לו הרבה, כי קפיצי המזרון העיפו אותו שוב לאוויר. לא הרחק משם, בעלת הבית הניחה על בול עץ סיר מלא מים. הכלב נחת בתוך הסיר הגדול, כשהוא מתנשף כמו קטר רכבת. זאת הייתה התחנה האחרונה של הכלב. הוא יצא מהסיר נוטף מים, ונשבע לא לנבוח יותר על דובים שעוברים בסביבה. זה עלה לו יקר מדי.

בינתיים יוקו ומרטין, בלי לשים לב על

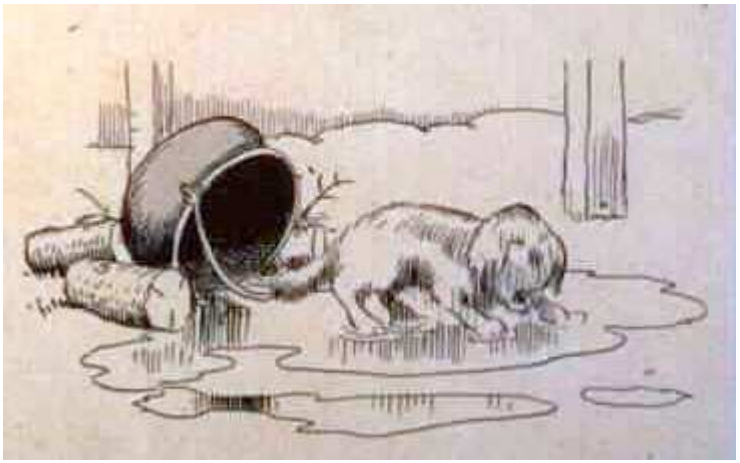

המתרחש עם הכלב, ניסו להתפטר משאריות הכבלים שלהם. הם עזבו את

החבית של הדוב ואת השרשרת של הקוף והתקדמו בדרך. פתאום הגיעו לדבר המוזר ביותר שראו אי-פעם - מכונה

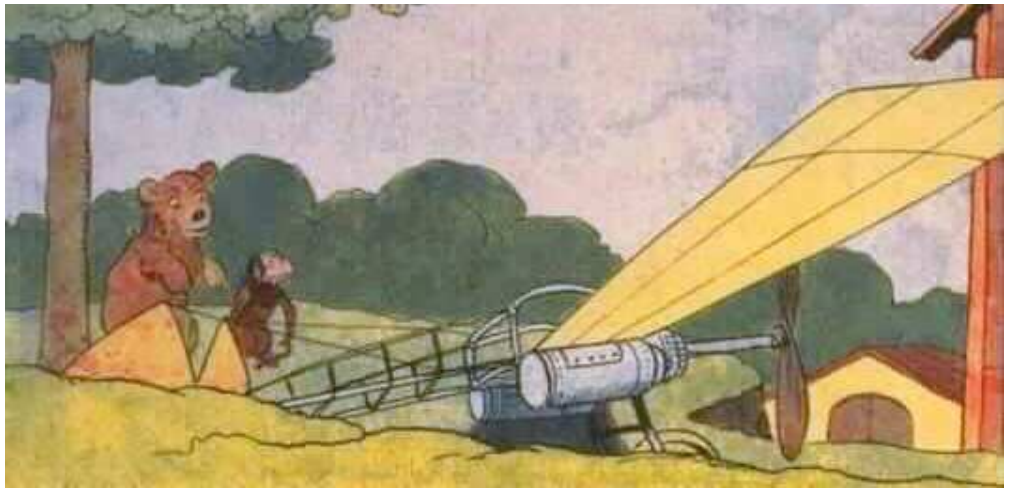

בעלת זנב ארוך ושתי כנפיים ענקיות.
"מה זה?" קרא הקוף מלא סקרנות "זה דומה לשפירית ענקית!"
"מעולם לא ראיתי דבר כזה" אמר הדוב ,הבה נבדוק אותו מקרוב."
הם התקרבו למכונה המוזרה, שלא הייתה, ניחשתם כבר בוודאי, אלא מטוס, אותו הוציאו מהסככה לשם ניסוי טיסה. מאחר שלא היה איש בסביבה, שיכול היה למנוע זאת, שני הסקרנים עלו על המכונה והתחילו לבדוק אותה. הם נגעו בכל, משכו במנופים ולחצו על כפטורים עד שהמטוס התחיל להמריא. הוא נסע מהר על הגלגלים שלו והתרומם באוויר כמו ציפור גדולה, יחד עם יוקו ומרטין.
הם טסו במרחב מעל מישורים ועמקים, ומעל כפרים שבתיהם נראו כמו קנים של נמלים.
"הנה, הפכנו לסנוניות" קרא יוקו בהתלהבות, כי הטיסה מצא מאוד חן בעיניו. "הציפורים מביטות עלינו

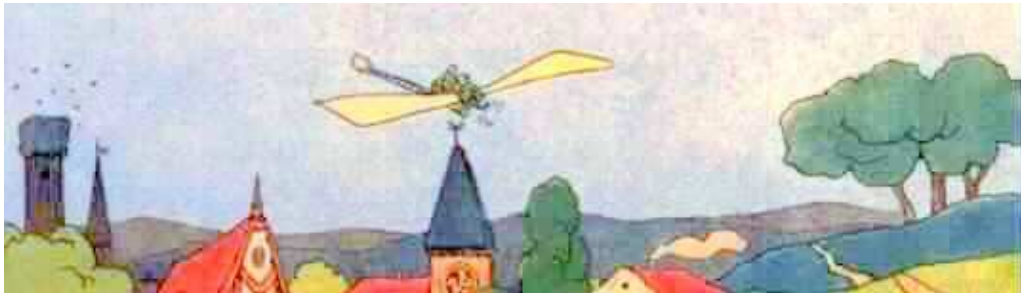

מופתעות! הנה, הפכת לדוב מתעופף, מרטין ידידי! הידד השמיים, הידד הטיסה!"

"אני מפחד" ענה מרטין ששערות פרווה שלו סמרו "אני רק מקווה שלא תתרחש תאונה כלשהי!"
"איו תאונה יכולה לקרות לנו!" קרא הקוף המשולהב בביטחון "לא נוכל להתנגש בעץ ולא לפול על גג כלשהו, כי אנחנו בגובה של לפחות שלוש מאות מטרים."
אך יוקו האמיץ לא הכיר את כל הסכנות שעלולות להתרחש למטוס, כי פתאום המדחף הפסיק להסתובב והמנוע לא רעשה יותר. הוא השתתק לגמרי! זו התקלה האיומה ביותר עבור הטייסים! המטוס, שלא יכול היה יותר להתקדם באוויר, התנדנד תחילה כמו מנסה להמשיך, אך אז התחיל לצנוח עם אפו כלפי אדמה יחד עם שני הטייסים שלנו שנזרקו לאוויר והתחילו לפול במהירות! מרטין, הגדול בין שניהם נפל מהר יותר ופתאום נתקל במוט פלדה. היה זה כליא

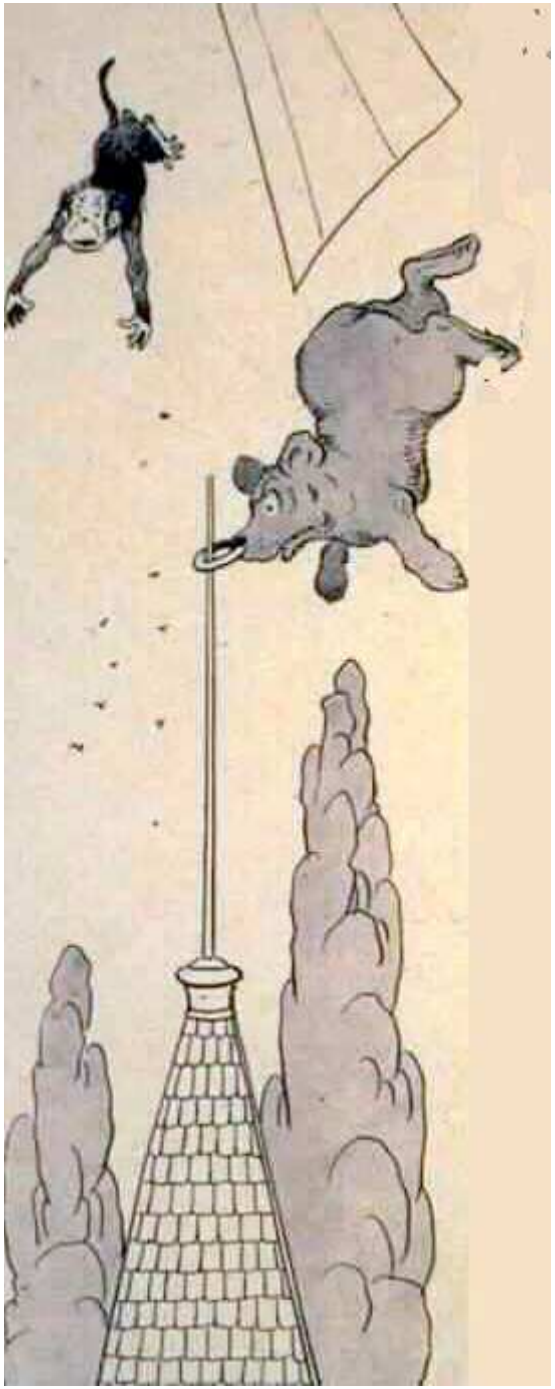

שעליו התלבשה הטבעת שעל אפו. הטבעת גלשה לאורך המוט והדוב המסכן היה תלוי באפו בין השמיים והארץ. משקלו של הדוב משך אותו למטה, ואפו התחיל להתארך, עד שבסוף נחירי אפו נקרעו, הטבעת נשארה על הכליא והדוב גלש למטה, לתוך חבית גדולה שעמדה ליד פיגום הבנאים שעבדו בבניין.

באותו הרגע הוא גם ראה גוף שחרחר, הנופל ישר לתוך גיגית מלאת גבס רך, אותה השאירו הבנאים ליד הפיגום. לא היה זה אחר, אלא יוקו, שנפל ישירות לתוך העיסה הלבנה!

מהמרחץ יצא יצור מוזר, שקשה היה להכיר בו את יוקו, הקוף שלנו. מרטין יצא מהחבית שלו ורץ אל הידיד, שנראה כמו ערמת גבס, כי במגע עם האוויר הגבס התקשה ויצר שריון קשה סביב גופו של הקוף. "מה נעשה?" קרא הדוב המיואש "אוכל אולי לסחוב אותך על גבי, יוקו מסכן שלי, ולהביא אותך למוזיאון כמו פסל עתיק!" אך באותו הרגע ראה מרטין פטיש גדול

שהשאירו הבנאים.
"הנה הפתרון" קרא מרטין בשמחה, כשהוא מנפנף בפטיש "אני נעשיתי עכשיו הורס פסלים!" ובמכה חזקה הכה בגבס. הפסל המוזר נסדק והופיע פרצופו של יוקו, בריא ושלם. הקוף יצא מהר מה שריון שלו והודה לידידו על העזרה.

"ועכשיו מהר לדרך!" קרא דוב הגיבור. ושני ההרפתקנים המשיכו בדרכם, כשהם יודעים שיוכלו לנצל את פיקחותו של הקוף וכוחו הגדול של הדוב. הידידים התקדמו עכשיו לבית הראשון בכפר, שם, על חוט מתוח תלויים היו כבסים לייבוש. את תשומת לבו של יוקו תפס מעיל וזוג מכנסיים התלויים ביניהם.

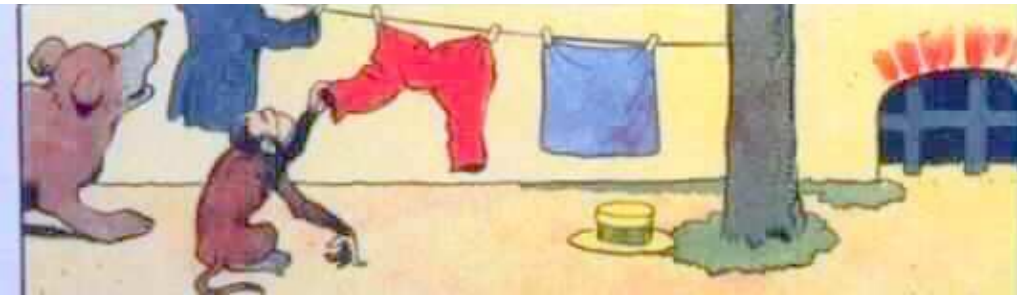

"הייתי רוצה לנסות את חליפה הזו" אמר "היא בוודאי תהלום אותי. נכון? בגדים של בני אדם מתאימים לי ביותר. מה דעתך?"
"דעתי שתוכל להתכבד בהם, אם רצונך בכך. אין כאן אפילו חתול בסביבה ותוכל להתחפש בביטחון."

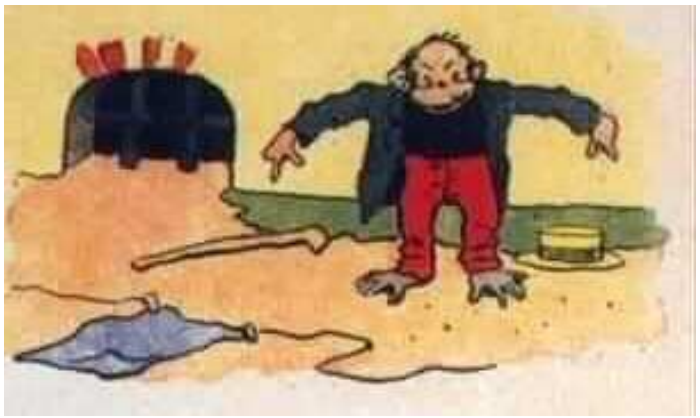

ואמנם הקוף לבש את המעיל והמכנסיים. כובע קש ישן ומקל הליכה שעמד ליד העץ השלימו

את התלבושת.
יוקו שם את הכובע באלכסון מעל אוזנו והתחיל לעשות פרצופים מצחיקים, עד שחבר שלו פרץ בצחוק רם.

"הידור הוא דבר חשוב מאוד" אמר יוקו "אבל גם אוכל הוא מצרך חשוב, במיוחד כאשר רעבים. והקיבה שלי מזמרת כבר זמן רב. מרטין, אנו חייבים למצוא לנו דברי אוכל!"
והם הלכו בדרך, תוך חיפוש אחרי דברי אוכל כלשהם, עד שבמקרה ראו כוורות דבורים.

"עצור!" קרא מרטין, כשהוא מעביר בחמדנות את לשונו על שפתיו "הנה משהו בשבילי. דבש הוא מזון נפלא ואני מתכונן להתכבד בו." והוא התנפל בכוח

על אחת הכוורות, תפס אותה בין כפותיו הגדולות וראשו שקע בה עד התחתית. קשה לתאר איזה מהומה יצר הדבר בין הדבורים. הן יצאו מהכוורת והתנפלו על שני החברים בזעם. למזלו של מרטין, פרוותו העבה הגנה עליו מפני העקיצות, והדבורים הפנו את זעמן אל יוקו המסכן.

הקוף ניסה להתגונן ונפנף בידיו וברגליו, אך ללא הועיל. העוקצים של הדבורים חדרו עמוק דרך עורו, ולא נותר לו אלה לברוח מהתוקפות. הדבורים עפו בעקבותיו וכדי להימלט הוא קפץ לתוך גיגית מים. אלא שהיו אלה מים שנותרו אחרי הכביסה, שתלויה הייתה על החבל

והיו מלאים חומר הלבנה כחול. וכשיוקו יצא סוף-סוף מהגיגית, הוא נטף מים כחולים. מרטין, שהצטרף אליו עם פה המלא עדיין בדבש, פרץ בצחוק רם. זה לא מצא חן בעיני יוקו. הוא הבין שהתלאות שלו נגרמו עקב תקיפת הכוורת על ידי מרטין, והוא נזף בחברו בכעס רב.

"כשחטפת את הכוורת לא חשבת כלל מה הדבר עלול לגרום לי! הדבורים עלולות היו להמית אותי!"

"תירגע, תירגע יוקו" אמר הדוב "אתה חי עדיין. הנה שם, ליד פלג המים הנקיים נוכל לנקות אותך ולהקל על הכאבים של העקיצות."

והדוב, שזכר היטב איך יוקו טיפל בעיניים מלאי פלפל שלו, התחיל לרחוץ את החבר. הרחצה עודדה את הקוף, ששכח את כעסו וליטף את כפיו של מרטין.

בינתיים הלילה התקרב. שני החברים

צעדו אל היער שראו בקרבה לאור הירח, וחיפשו מקום לינה מתאים. מצאו אותו בקלות בעץ חלול, שם התמקם מרטין ונרדם מיד. באותו הזמן יוקו מצא על ענפי העצים פירות בר אחדים, אכל אותם בתיאבון ונרדם אף הוא.

כאשר התעוררו למחרת, יצאו מהיער והלכו לאורך חומה, שגידרה חווה מבודדת פתאום ראו שם שני אנשים בעלי ארשת רעה, שכנראה בדיוק אז שדדו את החווה, כי אחד מהם העביר דברים שונים לשני, שעמד תחת החלון. אפשר היה לראות מזוודה שעוברת דרך החלון, ובה, כנראה, דברי ערך, תכשיטים וכסף הנשדד.

"שים לב!" לחש יוקו לאוזנו של מרטין "על תעשה כל רעש. נעקוב אחרי הרשעים האלה, שמנצלים העדרו של בעל החווה העובד עכשיו בשדה, ושודדים אותו. אבל צוחק מי שצוחק האחרון! בוא ונלך בלי שירגישו בנו."

וכך יוקו ארטין התחילו לעקוב אחרי השודדים, שבזהירות יצאו משטח החווה.

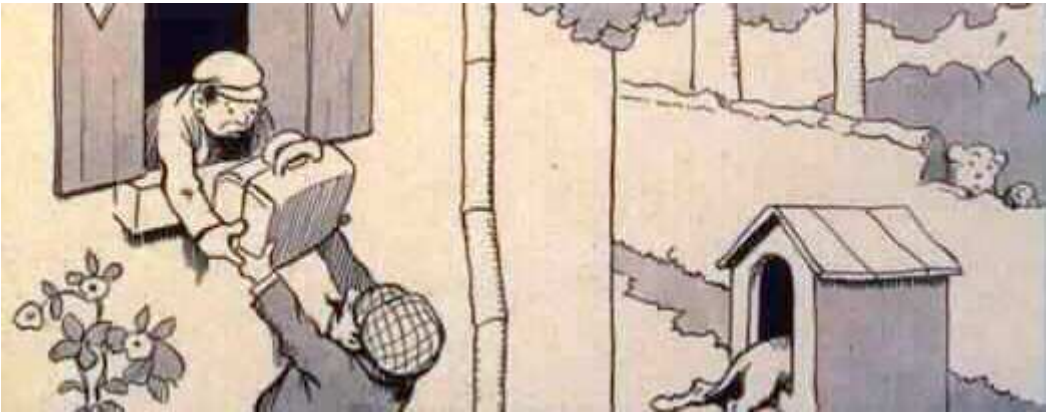

אלה הלכו לכוון גדם של אלון, שמת מזקנה. כל חלקו העליון נפל ובחלקו התחתון נוצר חור גדול.

הגנבים הסתירו את השלל בתוך חור שבעץ, כדי לחזור ולקחת אותו בלילה. אך

מה עשו יוקו ומרטין? הם מצאו בקצה היער קופסת כדורי צייד וגפרורים אחדים,

אותם השאירו, כנראה, ציידים.
"הגורל משחק לנו, ידידי" החליט יוקו, כשהוא דופק על כתפו של הדוב.
"איך זה?" שאל מרטין, שלא הבין כלום.
"תכף תראה" ענה הקוף, שהחליט לממש את הרעיון שלו. הוא לקח את הכדורים והגפרורים וניגש לעץ, בו הסתירו הגנבים את המזוודה שלהם. העץ היבש נטה קצת לכוון חומת החווה. הקוף שפך את כל אבק השריפה מהכדורים לתוך החור שבאלון היבש והדליק גפרור.
"מה אתה עושה, יוקו ידידי?" שאל שוב

הדוב, שלא הבין מאומה.
"אני מחזיר הכל למקומו הנכון" ענה

הקוף, כשהוא מסמן לחברו להתרחק.
עם גפרור דולק, זוחל על בטנו, התקרב עכשיו יוקו את העץ, שם איפה שקודם שפך את אבק השריפה.
"בוווום! בוווום!" פיצוץ אדיר הרעיד את העץ ואת האדמה סביבו. להבה ענקית פרצה מהחור שבגזע העץ, ועשן כמו מתותח. כל זה הבהיל את כל חיות היער והציפורים שמסביב.

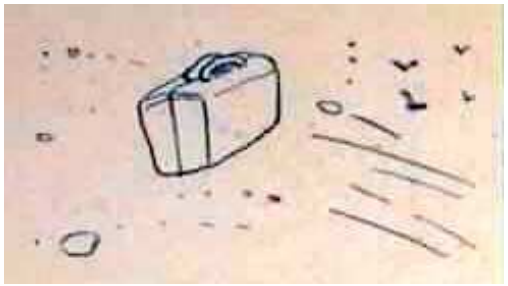

מזוודת הגנבים התרוממה באוויר, עפה מעל חומת החווה, התהפכה עם הידיות למטה ונחתה על משטח קטן שמעל קיר הבית.
בדיוק אז חזרו האיכרים הביתה והרגישו בשוד. בעלת הבית, מיואשת, אמרה מיד לבעלה לקרוא למשטרה.
"איזה אסון" קראה "כל החסכונות שלנו,

כל התכשיטים שלי! מי יחזיר לנו כל הרכוש הזה?"
אך בקושי הספיקה לומר את הדברים

האלה כשפתאום נשפכו על ראשה התכשיטים והכסף, כאילו משמים. פשוט, המזוודה נפלה עם הסגר שלה על המשטח, נפתחה וכל תכולתה השדודה חזרה אל האיכרים כמו גשם.
קשה לתאר את אושרם של האיכרים וההפתעה ממה שחשבו לנס.
בינתיים יוקו המשיך בדרכו ביחד עם מרטין. הוא התחיל להתגעגע לטירקו, הכלב מביבר הצוענים, שאיתו עשה כל התעלולים היפים. "אילו רק היה איתנו, היה עוזר לנו הרבה, כי הוא כלב חכם, יודע תחבולות וחושים חדים. הוא היה חבר טוב!"

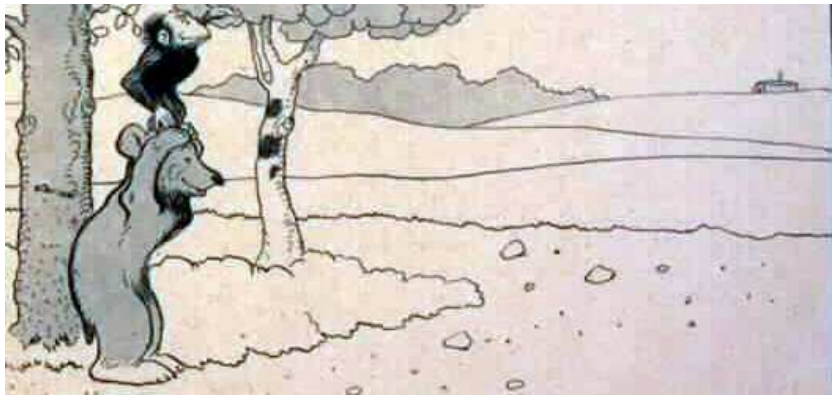

ובוקר אחד, כשיוקו עלה על כתפיו של מרטין כדי להתבונן בסביבה, נתן פתאום קריאת התפעלות שם, אחרי קפל של אדמה ראה את הקרון של משפחת סטניסלאוס.
יוקו קפץ מיד לארץ וסיפר לחברו את הגילוי. הוא משך אותו אל קו האופק והצביע על הקרון. "בוא חבר, בוא! נבקר אצל טירקו ונשכנע אותו להצטרף אלינו.